

ných na společný účet Mořice H-a s firmou K., dala dojíti jedině u banky U. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde přímo nebo nepřímo o to, aby byla zajištěna peněžitá pohledávka stěžovatelova, neboť, i pokud se návrh týká zásob zboží a pohledávek za třetími osobami, nejde o to, aby byly zachovány pro stěžovatele, poněvadž zásoby mají býti podle svého určení zpeněženy a dluhy vymazány, a jest jediným účelem navrženého prozatímního opatření, aby tu byl určitý peněžitý fond, z kterého by byla kryta peněžitá pohledávka stěžovatelova. Jde tudíž v podstatě jen o zajištění peněžitých pohledávek stěžovatelovy, jak již bylo podotčeno. K zajištění peněžitých pohledávek lze však povolití prozatímní opatření jen za předpokladu § 379 druhý odstavec ex. ř. Že by tu byly tyto předpoklady stěžovatel ani netvrdí. Z pouhé okolnosti, že odpůrkyně zmařila smluvní zajištění, nijak nevyplývá, že vykonání exekuce k dobytí peněžitých pohledávek stěžovatelovy jest nějak ohroženo.

Čís. 12695.

Výpočtu ročního nezabavitelného příjmu podle § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n., jde-li o zaměstnání celoroční u téhož zaměstnavatele, jest položiti za základ celoroční mzdu a takto vypočtený nezabavitelný příjem jest pak rozvrhnouti poměrně na jednotlivá období, za která mzda smluvna (měsíce, týdny, dny), takže exekuci podléhá poměrná část měsíční, týdenní nebo denní mzdy přesahující poměrnou její nezabavitelnou část.

Pracuje-li zaměstnanec za rok u různých zaměstnavatelů, jest plat podléhající exekuci vypočísti uvedeným způsobem při exekuci na mzdu u toho kterého zaměstnavatele zvlášť.

(Rozh. ze dne 14. června 1933, Rv II 160/32.)

Syn žalovaného, Adolf T., byl pravoplatně uznán nemanželským otcem nezletilé žalobkyně a odsouzen k placení výživného 100 Kč měsíčně. Žalobkyni byla povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání dvou třetin služebních požitků příslušejících Adolfu T-ovi proti žalovanému. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na otci Adolfa T-a zaplacení 1.450 Kč a odůvodnila žalobní nárok takto: Adolf T. konal trvale práce při hospodářství u žalovaného, který má ve vlastnictví spolu se svou manželkou domek v ceně 40.000 Kč, 12 měř pole v ceně 12.000 Kč, takže přiměřená hodnota práce konané Adolfem T-em u žalovaného přesahuje 250 Kč, jelikož jest do mzdy započísti stravné a bytné, které činí 300 Kč měsíčně. Adolf T. je zaměstnán výhradně v hospodářství, domácnosti a obchodě žalovaného a nepracuje

ani nepracoval u cizích osob. Přiměřená mzda by činila 150 Kč na hotovosti a 250 Kč na stravném. Žalovaný také živí Adolfa T-a a podporuje ho poskytováním výživy. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. D ů v o d y: Soud zjišťuje, že Adolf T. hledí si práci najít a že skutečně dle možnosti pracuje u různých rolníků, na stavbě silnice atd., a, nepracuje-li, neděje se tak v úmyslu zkrátiti vyživovací nárok žalující strany, nýbrž pro obecný nedostatek práce. Nestačí-li za těchto okolností vlastní výdělek Adolfa T-a k jeho výživě a podporuje-li ho proto žalovaný poskytováním bytu a stravy, činí tak plně svou zákonnou povinnost ve smyslu § 91 obč. zák. a nikoliv za tím účelem, aby ho v jeho nečinnosti podporoval. Není tudíž žaloba opodstatněna se stanoviska § 3 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931. Soud zjišťuje dále, že žalovaný nepotřebuje práce Adolfa T-a, jelikož stačí obdělati své hospodářství a obstarati svůj obchod sám se svou manželkou a s neprovdanými dcerami a že Adolf T. vypomáhá u něho jen příležitostně, když nemá jinou práci. Soud zjišťuje, že Adolf T. pracuje u rolníků a jinde asi 12 až 13 dní v měsíci, takže po odečtení 4 až 5 dnů svátečních pracuje u žalovaného rovněž asi 13 dní měsíčně. Soud zjišťuje, že čeledín má na přerovském okrese průměrně 150 Kč měsíčně a že stravné čítá denně částkou 8 Kč, t. j. 240 Kč měsíčně, při čemž se předpokládá celoroční zaměstnání, jinak oceňuje se tato práce níže. Činí tudíž přiměřená hodnota čeledínovy práce vyjádřena v penězích měsíčně asi 400 Kč, nebo-li asi 13 Kč 50 h denně. Pracuje-li tedy Adolf T. u žalovaného asi 12 až 13 dní měsíčně, jak zjištěno, nedosahuje přiměřená hodnota jeho práce ani zdaleka 250 Kč, takže není zabavitelná ani pro pohledávku na výživném. O d v o l a c í s o u d vyhověl částečně odvolání žalobkyně a uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobkyni na vykonatelnou pohledávku z výživného za dobu od 16. května 1930 do 31. července 1931 978 Kč. D ů v o d y: Soud první stolice správně zjistil, že Adolf T. pracuje u rolníků a jinde 12 až 13 dnů v měsíci a u žalovaného rovněž asi 13 dnů měsíčně. Protože jde o výživné, přichází v úvahu ustanovení zákona čís. 314/1920 sb. z. a n. a ustanovení zákona čís. 4/1931 sb. z. a n. Podle onoho zákona jest nezabavitelnou mzda 3000 Kč ročně, jde-li o vymáhání výživného. Jest tudíž zkoumati, jaký výdělek pokud se týče mzdu měl Adolf T. ročně. A jest rozhodující počet dnů zaměstnání a výše mzdy. Přisvědčiti jest odvolání v tom směru, že nezáleží na tom, zda žalovaný potřeboval při polním hospodářství a snad i doma zejména při obchodu výpomoci Adolfa T-a čili nic, ježto směrodatným jest jen, že práce ony přímý dlužník ve prospěch žalovaného konal. V té příčině nelze souhlasiti s názorem prvního soudu. Dále jest prisvědčiti odvolání, pokud napadá zjištění prvního soudu ve příčině existenčního minima. Prvý soud do něho neprávem nezapočítává mzdu Adolfa T-a docílenou jinde mimo zaměstnání u žalovaného a nesprávně zjišťuje také jeho mzdu, maje za to, že pro výpočet mzdy dlužníka jest směrodatná výše mzdy čeledína při zemědělství. V té příčině ocitá se první soud v rozporu se spisy, neboť není ve spisech nikde ani tvrzeno ani zjištěno, že Adolf T. byl někde zaměstnán jako čeledín, nýbrž byl zaměstnán jako nádeník, který

vykonával jako takový práce příležitostně a v trvalé službě a v služebním poměru nikde nebyl. V tom se shodují všichni slyšení svědci. Aby bylo správně vypočteno jeho existenční minimum, musí býti sečten celý jeho výdělek i u žalovaného, i u jiných zaměstnavatelů a v úvahu býti vzata mzda zemědělského dělníka jak ji udává Josef Č. Pracoval-li Adolf T. průměrně 26 dnů (13 dnů doma a 13 dnů jinde) při mzdě průměrně 9 Kč, k čemuž třeba přičísti ještě stravné 8 Kč denně dle udání znalce, mohl by se výdělek Adolfa T-a za celý rok na tomto podkladě vypočísti, kdyby výdělek ten byl po celý rok. Tomu však tak není, jak již shora zjištěno, neboť třeba odečísti výdělek za 3 zimní měsíce. Takovým způsobem lze vypočísti, že dlužník měl příjem pokud se týče výdělek měsíčně $17 \times 26 = 442$ Kč, a za 9 měsíců $442 \times 9 = 3.978$ Kč. Adolf T. dosáhl tudíž roční mzdy vyšší než 3.000 Kč a část převyšující toto minimum, t. j. 978 Kč lze exekučně zabavit a podle § 2 zák. čís. 4/1931 jest tudíž žalobní nárok v této výši odůvodněn. Jak již uvedeno, nezáleží na tom, zda oné mzdy dosáhl povinný u jednoho zaměstnavatele, či u několika. Ostatně žalovaný věděl o tom, že Adolf T. po 13 dnů v měsíci bývá jako dělník také jinde zaměstnán.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalovaného a změnil napadený rozsudek v ten rozum, že zamítl žalobu i co do dalších 565 Kč 50 h, takže uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobkyni 412 Kč 50 h.

D ů v o d y:

Nárok, o který dovolacímu soudu jest rozhodovati, jest nárokem podle § 2 zákona ze dne 16. prosince 1930 č. 4 sb. z. a n. z roku 1931, an žalobce zamítnutí žaloby pro nárok podle § 3 téhož zákona prvním soudem odvoláním nenapadl. Podle § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924 čís. 177 sb. z. a n. podléhají exekuci pro výživné, o něž v souzeném sporu jde, dvě třetiny služebních platů jakéhokoli druhu, i mzdy týdenní, denní atd., vždy však musí zaměstnanci zůstatí ročně 3.000 Kč. Výpočtu tohoto ročního nezabavitelného příjmu, o němž zákon nemá bližšího ustanovení, jest, jde-li o zaměstnání celoroční u téhož zaměstnavatele, položití za základ celoroční mzdu a takto vypočtený nezabavitelný příjem jest pak rozvrhnouti poměrně na jednotlivá období, za které mzda smluvena (měsíce, týdny, dny), takže exekuci podléhá poměrná část měsíční, týdenní nebo denní mzdy přesahující poměrnou její nezabavitelnou část. Pracuje-li zaměstnanec za rok u různých zaměstnavatelů, jest plat exekuci podléhající vypočísti uvedeným způsobem při exekuci vedené na mzdu u toho kterého zaměstnavatele zvlášť. Jiným způsobem postupovati nelze, poněvadž zaměstnavatel jen na podkladě mzdy, kterou on sám platí, a na základě období, za které platí, může zjistiti, kolik při exekuci zaměstnanci smí vyplatiti a kolik musí zadržeti. Toto zjištění a případné srážky zaměstnavatel musí činiti při každé výplatě mzdy. Zaměstnavatel soukromý pravidelně nemůže věděti, jak dlouho pracovní poměr bude trvati a přestoupí-li úhrn mzdy za trvání služeb-

ního poměru u něho roční nezabavitelnou částku. Kdyby měla býti zabavitelná jen mzda, pokud u téhož zaměstnavatele přesahuje existenční minimum roční, bylo by na vůli dlužníka, by zabavení své mzdy zmařil tím, že by u téhož zaměstnavatele pracoval jen tak dlouho, dokud výdělek jeho nedosáhne existenčního minima ročního a pak si našel jinou práci. Tak by mohl docílit nezabavitelného existenčního minima několikrát, což by odporovalo i doslovu i duchu zákona. Z toho vidno, že hleděti jest k výdělků celoročnímu. Postupovati však nelze ani tak, že by se sečítala mzda nezabavitelná u různých zaměstnavatelů, u nichž zaměstnanec v roce postupně pracoval, a, až by skutečně vyplacená mzda dosáhla výši existenčního minima, že by exekuce postihla všecku další mzdu již bez zřetele na toto minimum. To by předpokládalo, že pozdější zaměstnavatel by musil znáti, kolik bylo zaměstnanci vyplaceno v jeho dřívějších služebních místech, by mohl zjistiti, kdy existenčního minima bude dosaženo; tu vědomost však zaměstnavatel pravidelně nemá a mítí nemůže. Nezbyvá tedy jiný způsob než způsob svrchu uvedený. Jemu nasvědčuje i úmysl zákonodárcův přizpůsobiti zákonný stav v historických zemích stavu na Slovensku, kde již před zákonem č. 314/1920 sb. z. a n. bylo stanoveno nezabavitelné minimum i pro mzdu denní, jakž vyplývá z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona tisk 2678 národního shromáždění roku 1920. Odvolací soud pochybil, odečítávaje nezabavitelnou roční částku 3.000 Kč v exekuci vedené jen na předpokládanou mzdu Adolfa T-a u žalovaného od součtu této mzdy se mzdou jeho též u ostatních jeho zaměstnavatelů, ostatně ani přesně nezjištěnou, a ukládaje dovolateli, by zaplatil celý přebytek tohoto součtu nad 3.000 Kč. Právem dovolatel vytýká rovněž, že odvolací soud prisuzuje přebytek mzdy Adolfa T-a, uchýlil se od zjištění prvního soudu, že měsíční mzda jeho byla 400 Kč, a odsoudil žalovaného k zaplacení zabavitelné části na dobu celého roku. Přisouditi mohl jen částku za dobu ode dne doručení usnesení o zabavení mzdy, což se podle exekučních spisů stalo dne 11. dubna 1931, do dne rozsudku soudu první stolice, t. j. do 26. září 1931, tedy za 5½ měsíce, a vycházejí při tom ze mzdy čeledínské 400 Kč měsíčně, jak ji zjistil soud první stolice, poněvadž tuto výši strana žalující ve svém odvolání nenapadla. Při měsíční mzdě 400 Kč činí nezabavitelné exekuční minimum v souzeném případě měsíčně 250 Kč (3.000 Kč; 12) a zabavitelným jest zbytek 150 Kč. Z toho připadá však na mzdu u žalovaného jen polovice 75 Kč, poněvadž bylo zjištěno, že Adolf T. u něho pracoval jen 13 dnů v měsíci, tedy polovici pracovních dnů v měsíci. Za dobu 5½ měsíce svrchu zmíněnou činí zabavitelná část mzdy Adolfa T-a u žalovaného 412 Kč 50 h a na tuto částku bylo tedy snížiti částku přisouzenou napadeným rozsudkem.

Čís. 12696.

Bylo-li rozvrhové usnesení rekursním soudem částečně zrušeno a prvnímu soudu uloženo, by v této části vydal nové rozvrhové usnesení, bylo na prvním soudě, aby se ve svém novém rozvrhovém usnesení ob-